

σον» του σᾶς ἔστειλεν ἐκ Ῥώμης. Ἐμαθε τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τὴν καπνοπώλιδα καὶ ἔλεγε πάντοτε : «Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν σωτῆρά μας, ὅταν θὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπερηφανεῖται δι' ὅτι ἔκαμε ὑπὲρ ἐμοῦ. . . » Δὲν ἤλθε νὰ σᾶς ἰδῇ, δὲν ἐπανεῖδε τοὺς Παρισίους. Ἡ ὑγεία του εἶχε κλονισθῆ ἐξ ὧσων εἶχεν ὑποστῆ. Εἰς τὴν Ῥώμην ἠσθένησε. Οἱ ἰατροὶ μᾶς ἔλεγαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ κλίματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ξένην καὶ μετέβημεν εἰς Νικαίαν. Ἐκεῖ, κύριε, ἐκεῖ τὸν ἔχασα πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ἐξέπνευσε μὲ τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ στόμα. Κατόπιν ἀνεζήτησα παντοῦ τὴν διευθυνσίαν σας, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν εὔρω.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ γλύπτου ἐξηκολούθει κλαίονσα. Ὁ Ζερικῶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της τρυφερῶς καὶ τῇ ἀπέτεινε λόγους γλυκοῖς. Ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς οἰκίας της. . . Τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψε νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις της. Ἐπανῆλθε τὴν ἐπομένην καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. . .

Τὸν συνήνητσα τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα. Λάμπει ἀπὸ ὑγείαν. Τὸν ἐκλαμβάνετε ὡς εἰκοσαετῆ νέον ἀναθάλλει. Μόνον κάτι τι τὸν δυσπρόσπει προ τίνος.

— Τί δυστυχία, εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μνηστὴν του, τί δυστυχία ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του εἰς τὸν «Γάσσον» μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ παρηγορηθῶ.

Ἡ μνηστὴ ἀνεπήδησε.

— Δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του! Δὲν παρετήρησες τὸ βιβλίον ἐκεῖ ὅπου ἀνοίγει ἡ σελίς;

— Ὅχι δὰ! ἀνέκραξεν ὁ Ζερικῶ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Πράγματι δὲ ἐπὶ τῆς χαλκίνης πλακὸς ἦτο χαραγμένη, διὰ χειρὸς τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ἐπομένη ἀφιέρωσις :

«Τῷ κ. Ἀριστείδῃ Ζερικῶ — Ὁ ὀφείλων αὐτῷ τὴν ζῶην γλύπτῃς : Ἰάκωβος Χουγιαρ»
(Paul Gall). K

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶνε πολὺ ὀλιγαρκεστέρα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ κόσμος ἐμπνέει τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα ὁ Θεός.

Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ συζεύγνυνται πάντοτε ἡ ἀνάμνησις πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἐν τῇ νεότητι εἶνε γλυκὺ τὸ προσδοκᾶν καὶ ἐν τῷ γῆρατι γλυκὺ τὸ ἐνθυμιεῖσθαι.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς.

Αὐτὸ τὸ ἄχ ἂν ἔβγαίνεν ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
Θέ νὰ καιγόνταν ὁ ντουναῖς χωρὶς φωτιά καὶ ξύλα

Ἄν ἤξερα τὸ τέλος μου, τὸ πῶς θὰ καταντήσω,
Δὲν θάνοιγα τὸ στόμα μου ἀνθρώπου νὰ μιλήσω.

Ἀγγελοστορισμένη μου ποῖος σοῦδωσε τὴ χάρι
Νὰ σαῖτεύης τῆς καρδιαῖς δίχως νάχῃς δοξάρι ;

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ὡς τε ποῦ νὰ γεράσω,
Κ' ἡ νιότη δὲν πουλιέται πλειὸ νὰ τὴν ξαναγοράσω.

Γιὰ δὲς πῶς ἐκατήνητσα, ὡσὰν τῆς γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ τὸ πατεῖς καὶ δὲν μιλεῖ γιατί δὲν ἔχει στόμα.

Γενοῦ, πουλί μου, λειμονιὰ κ' ἐγὼ νὰ γείνω χιόνι,
Νὰ λυώνω νὰ δροσίζωνται οἱ τρυφεροὶ σου κλώνοι.

Δυὸ ἀδερφούλαις εἴσαστε ποῦ νὰ σᾶς πιάσῃ ζάλη,
Πρῶτα νὰ πιάσῃ τὴ μικρὴ κ' ὕστερα τὴ μεγάλη.

Δὲν εἶνε κρίμα τὸ δεντρί ἀγέρας νὰ τὸ δέρνῃ
Καὶ βουρκωμένο τὸ νερὸ 'ς τὴ ρίζα του νὰ σέρνῃ;

Δὲν ἠμπορῶ τὰ πάθη μου τῆς πέτρας νὰ τὰ λέω,
Κ' ἡ πέτρα νὰ μὴ μοῦ μιλή, νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω.

Ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιά χάρος νὰ κατοικήσῃ,
Νὰ πάρῃ ὄλαις τῆς ἄσχημαίς, τῆς ὠμορφαις ν' ἀφίση.

Ἐσ' εἶσαι μάτια μου γιὰ τρὸς κ' ἐγὼ εἶμ' ὁ λαβωμένος,
Ἐλα νὰ σμιζώμε τὰ δυὸ νὰ γιὰ τρευτῶ ὁ καῦμένος.

Ἐν ἄστρ' εἶνε 'ς τὸν οὐρανὸ, γυρίζει σὰν τάλωνι,
Ὅποιος μικρὸς παντρεύεται τὰ νιάτα του σκλαδώνει.

Ἐγὼ, πουλί μου, 'ς ἀγαπῶ, μὰ δέ σου δίνω θάρρος,
Γιατ' εἶν' ἡ γειτονιά κακὴ, ποῦ νὰ τὴν πάρῃ ὁ Χάρος.

Ἡ πίκραις κόβουν γόνατα κ' οἱ λογισμοὶ γερνοῦνε,
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶχω καὶ τὰ δυὸ πῶς δὲ μὲ καταλυοῦνε!

Ἡ πίκραις καὶ τὰ βάσανα γιὰ μένανε γινηῖχαν,
Βρῆχαν τὰ στήθη μ' ἀνοικτὰ καὶ 'ς τὴν καρδιά μου
[μπήχαν.

Ἡ μάνα σου κ' ἡ μάνα μου 'ς τάλωνια κουβεντιάζαν,
Θέ μου, νὰ λέγανε γιὰ μᾶς, νὰ μας ἀρραβωνιάζαν!

Ἡ θάλασσα τρώει βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ λιοντάρια,
Κ' ἡ ὠμορφαις ἡ κοπελλιαῖς τρῶνε τὰ παλικάρια.

Κλαίω καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς γῆς τὸ χῶμα βρέχω
Καὶ δὲν εὐρέθη χριστιανὸς νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἔχω.